

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Bagdi-Kovács Ügyvédi Iroda /ügyintéző: dr. Bagdi László ügyvéd/ által képviselt felperesnek az Egészségbiztosítási Felügyelet /1132 Budapest, Váci út 30./ alperes ellen felügyeleti ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróság előtt 24.K.31.557/2008. szám alatt megindult, és a Fővárosi Ítéltábla 2009. február 25. napján kelt 3.Kf.27.663/2008/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a fenti számú jogerős ítélet ellen a felperes által 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.27.663/2008/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 /ötvenezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes Szülészeti és Nőgyógyászati Osztályára 2007. június 28-án vettek fel egy beteget, aki felvételekor jelezte penicillin gyógyszer-érzékenységet, melyet a kórlapjára felvezettek, de a lázlapra nem.

A gyógykezelés során - magas vérsüllyedése miatt - amino-penicillin származékot tartalmazó Augmentin gyógyszert kapott infúzióban, amelynek következtében rövid időn belül rosszul lett, majd meghalt.

Az alperes hivatalból indított eljárásában a 2008. március 11. napján kelt 499-8/ESZOLG/EF/2008. számú határozatával 8 millió Ft bírsággal sújtotta a felperest.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, megváltoztatását, a terhére rótt jogsértés és a kiszabott bírság törlését kérte.

Azzal érvelt, hogy az alkalmazott diagnózis felállításához és a szükséges terápia elvégzéséhez minden személyi és tárgyi feltétel biztosított volt; amennyiben egészségügyi személyzete az előírásokat betartja, az esemény nem következett volna be.

Sérelmezte, hogy az alperes - annak ellenére, hogy marasztalását a nem megfelelően teljesített finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségre alapította - nem jelölte meg, hogy a felperes mely jogi normát sértette meg.

Határozatában kizárólag a felperes közalkalmazottainak tevékenységére, illetve mulasztására tett megállapításokat.

Állította, hogy a feladat-ellátásnak a „nem, vagy nem megfelelő” szerinti minősítése felróhatóságot, és nem objektív felelősséget jelent, ezért a felelősség alóli kimentésre lehetőség van; ehhez azonban azoknak a magatartásoknak a megjelölése szükséges, amelyek a kialakult eredménnyel oksági összefüggésben állnak.

A felperes álláspontja szerint csak akkor lenne bírságolható, ha bizonyítható, hogy nem biztosította azokat a tárgyi és személyi feltételeket, amelyek a lehető legnagyobb gondosság követelményének megfelelő egészségügyi ellátáshoz szükségesek. Alkalmazottjai magatartásáért vagy mulasztásáért nem tartozik felelősséggel.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Ítéletének indokolásában értelmezte a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvényben /a továbbiakban: Ebtv./ meghatározott egészségügyi szolgáltató, és egészségügyi szolgáltatás fogalmát, majd a felek által ellentétesen értelmezett, az egészségbiztosítási hatósági felügyeletről szóló 2006. évi CXVI. törvény /a továbbiakban: Ebftv./ 11. § /2/ bekezdését.

Kifejtette, hogy ezen előírás felróhatóságról nem rendelkezik, a felelősség a jogszabály megszegésével áll be.

A perbeli esetben nem a finanszírozási szerződésben foglalt kötelezettség megszegéséről - amely polgári per tárgya lehet -, hanem a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettség nem, vagy nem megfelelő teljesítéséről van szó, arról, hogy az egészségügyi szolgáltató az egészségügyi szabályokból fakadó harmadik személyek irányában teljesítendő kötelezettségét megszegte-e.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság azt a felperesi érvelést, hogy a finanszírozási szerződésből fakadó felperesi kötelezettség kizárólag a terápia végzéséhez szükséges személyi és tárgyi feltételek biztosítására szorítkozik. Megállapítása szerint ezen túlmenően feladata az egészségügyi ellátások biztosítása, színvonalának megteremtése, ellenőrzése, a betegek jogainak érvényre juttatása.

E feladatokat az egészségügyre vonatkozó különböző jogszabályok rendezik, de a kötelezettség a finanszírozási szerződésből is következik.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, annak megváltoztatását kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint az Ebftv. szerződésszegésre hivatkozik, nem pedig objektív felelősséget jelöl meg; azt kell tehát vizsgálni, hogy a szerződésszegés a felperesnek felróható módon következett-e be, vagy sem.

A Fővárosi Ítéltábla - mint másodfokú bíróság - a felperes fellebbezését alaptalannak értékelte, és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Jogerős ítéletének indokolásában az Ebftv. 1. § /1/ bekezdésére, /2/ bekezdés a/ pontjára, az egészségügyi ellátórendszer fejlesztéséről szóló 2006. évi CXXXII. törvény 1. § /2/ bekezdés m/ és j/ pontjára hivatkozott, továbbá idézte az Ebtv. 5/B. § b/ pontjában, valamint az egészségügyi szolgáltatások Egészségbiztosítási Alapból történő finanszírozásának részletes szabályait tartalmazó 43/1999. /III. 3./ Kormányrendelet 2. § b/ pontját.

Kifejtette, hogy az egészségügyi szolgáltatás az Ebtv. 10-17. §-aiban meghatározott ellátás, melynek három nagy csoportja van: a betegségek megelőzését és korai felismerését szolgáló egészségügyi szolgáltatások, a gyógykezelés céljából végzett ellátások, és az egyéb egészségügyi ellátások.

A finanszírozási szerződés az egészségügyi szolgáltatásra a finanszírozó, és a szolgáltató között létrejött szerződés.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az ismertetett jogszabályok fogalom-meghatározásai nélkülözhetetlenek annak ismeretéhez, hogy mit kell a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségnek tekinteni.

Az egészségügyi szolgáltatást, az egészségügyi ellátást tartalommal az alperes által idézett jogszabályi rendelkezések töltik meg, ezért mind az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény /a továbbiakban: Eütv./, mind az egészségügyi tevékenység végzésének egyes kérdéseiről szóló 2003. évi LXXXIV. törvény /a továbbiakban: Tv./ vonatkozó rendelkezéseinek felhívása helyesen történt.

Az egészségügyi szolgáltatások célja az Eütv. 75. § /2/ bekezdése értelmében az, hogy hozzájáruljon az egyének egészségének megőrzéséhez, lehetséges mértékű helyreállításához, az egészségtől mérsékléséhez, segítse a megváltozott egészségi állapotú egyének munkába, és közösségbe való beilleszkedését.

Amennyiben ezt a célt nem tudja elérni, a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettség nem teljesül.

A kórházi gyógykezelés alatt, a szakmai szabályok biztosításának hiánya miatt a helytelen gyógyszeradagolás következtében

bekövetkezett halál ellentétes az egészségügyi ellátás deklarált céljával, ezért nem teljesül a finanszírozási szerződésből fakadó kötelezettség sem.

Kiemelte a másodfokú bíróság, hogy az értelmező rendelkezésekből következően a finanszírozási szerződés tartalma nem azonos a belső minőségügyi rendszer biztosítása mellett végzett tevékenységgel, a személyi és tárgyi feltételek megteremtésével. Azt a felek azért kötik ki, hogy anyagilag fedezzék az egészségügyi szolgáltató által nyújtott egészségügyi szolgáltatást.

Az egészségügyi szolgáltatás nyújtására nem a felperes egyes alkalmazottaival kötött finanszírozási szerződést az Országos Egészségbiztosítási Pénztár, hanem azzal a jogi személlyel, amelynek szervezeti keretein belül a szolgáltatás nyújtása történik. Minden e körben nyújtott tevékenység a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettség teljesítése. Amennyiben ezt a kötelezettségét a felperes bármely okból nem, vagy nem megfelelően teljesíti, lép fel hatósági jogkörben az alperes, és teszi meg az Ebftv. 11. § /2/ bekezdésében szabályozott intézkedéseket, bejelentés, panasz, vagy hivatalból kezdeményezett eljárás során. Eljárásának célja annak megállapítása, hogy a finanszírozási szerződésből folyó egészségügyi szolgáltatás és ellátás nyújtása megfelelő módon történt-e, vagy az ellátás során sérültek-e az egészségügyi ellátásban a jogi és szakmai szabályok által meghatározott elvárások.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a felperes - bár maga is állította, hogy a jogviszonyra a polgári jog szabályai nem alkalmazhatók - mégis olyan fogalmakkal operált, amelyek a szerződésen kívüli kár megtérítésére irányadó polgári jogi szabályozásban lelhetők fel.

Hangsúlyozta, hogy a peres felek közigazgatási jogviszonyban állnak egymással. A közigazgatási jogviszonyban az Ebftv. 11. § /2/ bekezdésében foglalt előírások megszegésének szankciója nem a kártérítés, hanem az a/-e/ pontokban meghatározott felügyeleti intézkedés. Ebből az okfejtésből adódóan a felperesnek valamennyi - a kártérítési felelősségre vonatkozóan kifejtett - érvelése alapvetően téves.

Az alperesnek a kvázi fogyasztóvédelmi tevékenység gyakorlása során ugyanis nincs más feladata, mint annak megállapítása, hogy a finanszírozási szerződésből fakadó egészségügyi szolgáltatás nyújtására vonatkozó kötelezettség teljesült-e. Amennyiben ezzel ellentétes megállapítást tesz, minden további vizsgálat nélkül alkalmazhat felügyeleti intézkedést, amely jogi természetét tekintve nem kártérítés, mert az a közigazgatási jogviszonyban nem értelmezhető jogi eszköz. Ebből az is következik, hogy kártérítés hiányában közigazgatási eljárásban szó sem lehet a kártérítési felelősség alóli kimentésről, a felróhatóság arányának, az okozati összefüggés fennállásának vizsgálatáról.

Leszögezte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság érdemben maga is erre a következtetésre jutott, érvrendszere az objektív felelősség megállapítását jelenti.

A közigazgatási eljárásban nincs jelentősége az egészségügyi szolgáltató által nyújtott szolgáltatás során tanúsított esetleges szándékosságnak, súlyos, vagy enyhe gondatlanságnak, felróható magatartásnak; az intézkedésre alapot adó egyedüli magatartás a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettség megsértése, amely nem azonosítható a szerződésben foglalt tételes kötelezettségek megsértésével.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti az Eütv. 75. § /2/ bekezdését, 7. § /1/ és /2/ bekezdését, valamint 77. § /3/ bekezdését és 130. §-át, figyelemmel a Tv. 5. § /1/ és /2/ bekezdésére; továbbá az Ebftv. 11. § /2/ bekezdését és a Pp. 206. § /1/ bekezdését.

A felperes megítélése szerint a jogerős ítéletben rögzített tényállás túlnyomórészt helyes, téves azonban a levont jogi következtetés.

Előadta, hogy sajnálatosan nem vitás, miszerint 2007. június 28. napján a betegként kezelt békéscsabai lakos szakszerűtlen orvosi beavatkozás következtében elhunyt.

Az ügyben az adjunktussal szemben büntetőeljárás is indult, amelynek során a vádlottra büntetést szabtak ki, foglalkozás körében elkövetett, halált okozó, gondatlan veszélyeztetés bűncselekménye miatt. Ezzel párhuzamosan az adjunktus, da rezidens és a nővér - mint az ellátásban részt vevők - ellen fegyelmi ügy is indult az 1992. évi XXXIII. törvény szerint.

A néhai beteg hozzátartozója részére egyezség után vagyoni és nem vagyoni kártérítést fizetett a felperes, a Ptk. 339. § /1/ bekezdése és 355. § /1/ bekezdése szerint.

Ezen túlmenően a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság is kötelezte a felperest az ügghöz kapcsolódó, és a hozzátartozók számára megtérített nyugellátások összegének megfizetésére.

Kifogásolta a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy az alperes sem a határozatában, sem az eljárás során olyan tényt, vagy körülményt nem állított és bizonyított, amiből ered, hogy a felperes valamely kötelezettségének nem tett volna eleget.

Hangsúlyozta, hogy az egészségügyi ellátásra megfelelően képzett egészségügyi személyzet állt rendelkezésre. A tárgyi és személyi feltételek a finanszírozási szerződés szerint voltak biztosítva; a szakdolgozók által elkövetett, de a felperes által sem objektíve,

sem szubjektíve nem befolyásolható hiba vezetett a tragikus eseményhez.

Az általa alkalmazott személyzet részére a diagnózis megállapításához, és a szükséges terápia meghatározásához minden feltétel rendelkezésre állt.

Amennyiben az egészségügyi szakszemélyzet a hivatás szabályait és szokásait megtartja, az eszközöket megfelelőképpen használja, úgy a tragikus esemény nem következett volna be.

Kifogásolta a felperes, hogy az első- és a másodfokú bíróság lényegében objektív felelősséget állapított meg.

Arra hivatkozott, hogy az Ebftv. 11. § /2/ bekezdéséből eredően akkor alkalmazható joghátrány, ha a felperes nem, vagy nem megfelelően teljesíti a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségét.

Az alperes tehát a felperes, és a jelen perben nem érintett egészségbiztosítási pénztár közötti jogviszonyt vizsgálja, amely szerződéses jogi kapcsolat, és mint ilyen, leginkább a megbízási szerződés elemeit tartalmazza; azaz, az ott rögzített feltételekkel a felperes az egészségbiztosítási pénztár rendelkezésére áll. Amennyiben ezt nem teszi meg, úgy szerződésszegést követ el; a szerződésszegés pedig a pacta sunt servanda elvének megsértése, nem objektív felelősség.

A felperes álláspontja szerint a jogszabály sem nyelvtani, sem rendszertani értelmezéséből az objektív felelősség nem következik, másrészt a hivatkozott szerződést az eljáró bíróságok nem értékelték helytállóan.

A felperesi érvelés szerint a felperes szerződésszegés esetén, és nem objektíve felel, hanem kimentheti magát. Ugyanakkor a jogerős ítélet a keresetet éppen azzal utasítja el, hogy a finanszírozási szerződés tartalma nem azonos a belső minőségügyi rendszer biztosítása mellett végzett tevékenységgel.

A felperes szerint ez a megállapítás iratellenes is, hiszen az alapszerződés, amire a hivatkozás történik, éppen a belső minőségügyi rendszer biztosítását írja elő, mint szerződéses feltételt; ezen kívül semmi más.

Amennyiben a belső minőségügyi rendszer biztosítva volt - márpedig erre utaló ellentétes adat nincs -, akkor szerződésszegés nem következett be, így bírság kiszabásának sincs helye.

A felperes megítélése szerint bírságot kiszabni szerződésszegés esetén lehetne, nem objektív alapon, és akkor, ha a belső minőségügyi rendszer nincs megtartva, hiszen a felperes erre szerződött, tőle számon kérni csak ezt lehet. Önmagában a felperesi alkalmazott felróható magatartása nem tartozik a minőségbiztosítás körébe.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § /1/ bekezdésének megfelelően tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok megfelelő alapossággal feltárták az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vontak le, azzal a Legfelsőbb Bíróság is egyetért.

A jogerős ítéletben foglalt jogi érvelés megismétlésének mellőzésével, a felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság a következőket.

Alapvetően téves az a felperesi álláspont, miszerint az alperes kizárólag a belső minőségügyi rendszer megsértése miatt jogosult a felperes - mint egészségügyi szolgáltató - által elkövetett jogsértés megállapítására, és szankció alkalmazására.

Az Ebftv. 11. § /2/ bekezdése értelmében, ha a Felügyelet - a biztosított kérelmére, illetve hivatalból lefolytatott eljárása során - azt állapítja meg, hogy a kötelező egészségbiztosítás körében a finanszírozott egészségügyi szolgáltató nem, vagy nem megfelelően teljesíti a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségét, az Ebftv-ben meghatározott intézkedéseket teheti (a/-d/ pont).

Az ügy megítélése szempontjából helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság az Eütv. 3. § f/ és e/ pontjainak értelmezésével az egészségügyi szolgáltató és egészségügyi szolgáltatás fogalom-meghatározását.

Az idézett jogszabályhelyek és fogalom-magyarázatok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes az általa lefolytatott eljárás során jogosult a szankció alkalmazására, ha a feltárt tényállás alapján megállapítható, hogy az egészségügyi szolgáltató a finanszírozási szerződésből harmadik személyek irányában teljesítendő kötelezettségét megszegte. A belső minőségügyi rendszer megsértése nem feltétele az alperes által alkalmazott szankcionálásnak, mint ahogy az sem, hogy a kötelezettségszegés felróható módon történjen.

Ugyancsak jogszerűen fejtette ki az elsőfokú bíróság azt is, hogy a közigazgatási felelősség a felelősségnek egy speciális formája, ami eltér a büntetőjogi, polgári jogi, munkajogi és egyéb felelősségektől.

Amennyiben a közigazgatási jogviszony alanya megszegi a jogszabályi kötelezettségét, az közigazgatási szankciót von maga után, amelynek

célja a jogkövető magatartás kikényszerítése, és ezzel a megsértett jogrend helyreállítása.

Kiemeli a Legfelsőbb Bíróság, hogy az Ebftv. 11. § /2/ bekezdésének alkalmazásakor nem magát a szerződést vizsgálja - bár nyilvánvaló, hogy a szankció alkalmazásakor szükséges, hogy a felperes finanszírozási szerződéssel rendelkezzen-, hanem azt, hogy az abból folyó kötelezettségeinek a felperes eleget tesz-e, illetve megfelelően tesz-e eleget.

A felperes akkor tud minden tekintetben eleget tenni ezen kötelezettségének, ha a hatályos - és az eljáró bíróságok által helyesen idézett - jogszabályoknak megfelelően nyújtja az egészségügyi szolgáltatást.

A másodfokú bíróság jogerős ítéletében részletesen és alaposan ismertette, hogy mely jogszabályokban rögzített meghatározások töltik ki tartalommal a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségeket.

A perben rendelkezésre állt iratokból - így különösen az alperes felülvizsgált határozatából - egyértelműen megállapítható volt, hogy az Eütv. jelen ügyre vonatkozó releváns rendelkezéseire hivatkozott, és ebből levezetve állapította meg, hogy a felperes nem teljesítette megfelelően a dokumentáció vezetésére vonatkozó kötelezettségét, valamint, hogy a felperes által nyújtott eljárás során sérült a beteg megfelelő egészségügyi ellátáshoz való joga.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint nem helytálló azon felperesi érvelés, miszerint a belső minőségügyi rendszer megsértése esetén nyílik lehetőség a szankció alkalmazására.

A ide vonatkozó jogszabályi rendelkezésekből következően az alperes eljárásának célja annak megállapítása, hogy az egészségügyi szolgáltatás nyújtása megfelelő módon történt-e, és amennyiben az nem megfelelő módon történt, akkor sérültek-e az egészségügyi ellátásban a jogi és szakmai szabályok által meghatározott elvárások.

Egyetértett a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítélet azon megállapításával, hogy az Ebftv. rendelkezése alapján az alperes jogszabálysértésre hivatkozással állapíthat meg szankciót, és nem a felelősség körében vizsgálódik.

A kár, a kártérítés fogalmi elemei nem ezen eljárás során, hanem a felperes által a felülvizsgálati eljárásban is megemlített, az ügy kapcsán indult egyéb eljárások során értelmezhetők és alkalmazhatók.

Helytállóan mutatott rá arra is a másodfokú bíróság, hogy az intézkedésre alapot adó egyedüli magatartás a finanszírozási

szerződésből folyó kötelezettség megszegése, amely nem azonosítható a szerződésben foglalt tételes kötelezettség megsértésével.

Megjegyzi azt is a Legfelsőbb Bíróság, hogy az alperes felülvizsgált határozatában a finanszírozási alapszerződés második pontját idézte, nem pedig a felperes által ismertetett első pontot. A finanszírozási alapszerződés második pontja nem a minőségi rendszerről szól, hanem arról, hogy az ott megjelölt egészségügyi ellátás nyújtására köti az egészségügyi szolgáltató a finanszírozási szerződést.

Azt, hogy az egészségügyi ellátás egyes szolgáltatók tekintetében pontosan milyen szolgáltatásokat jelent, a szerződéshez tartozó mellékletek töltik ki tartalommal, jelen esetben a XIX/1. számú melléklet, amelyben szerepel a Szülészet-Nőgyógyászat szervezeti egység. Ebből következően az alperes a belső minőségi rendszerrel kapcsolatban határozatában megállapításokat nem tett.

Az alperes azt vizsgálja, hogy a felperes a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettségének eleget tesz-e, illetve megfelelően tesz-e eleget. A felperes akkor tud minden tekintetben eleget tenni ezen kötelezettségének, ha a hatályos jogszabályoknak megfelelően nyújtja az egészségügyi szolgáltatást.

Az alperes a keresettel támadott határozatban azt állapította meg, hogy a felperes nem ennek megfelelően nyújtotta az egészségügyi szolgáltatást, és ez képezte a szankcionálás alapját.

Megalapozatlanul kifogásolta azt a felperes, hogy az alperes nem adott választ arra a kérdésre, hogy a minőségbiztosítási rendszernek - mint a finanszírozási szerződést tartalommal kitöltő követelménynek - a felperes mennyiben nem tett eleget.

A fentiekre utalással hangsúlyozza a Legfelsőbb Bíróság, hogy az egészségügyi szolgáltatások célját az Eütv. 75. § /2/ bekezdése pontosan meghatározza.

Amennyiben ezen célt a szolgáltató nem tudja elérni, a finanszírozási szerződésből folyó kötelezettség nem teljesül. A kórházi gyógykezelés alatt - a szakmai szabályok biztosításának hiánya miatt - a helytelen gyógyszeradagolás következtében bekövetkezett halál ellentétes az egészségügyi szolgáltatás és ellátás céljával, ezért a finanszírozási szerződésből fakadó kötelezettség nem tekinthető teljesítettnek; ezen körülmény pedig egyértelműen megalapozza a felperes szankcionálását.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Legfelsőbb Bíróság a felperest a Pp. 270. § /1/

bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A felperes az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 5. § /1/ bekezdés c/ pontja értelmében személyes illetékmentes, ezért a tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. április 21.

**Dr. Buzinkay Zoltán sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó
bíró, Dr. Patyi András sk. bíró**

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő